

ter. Men som bekendt strækker Virkningen sig langt videre og bringer Tab og Ulemper for en Masse Mennesker, som ellers ganske uskyldige i Striden. Allerede dette giver Staten Opfordring til i Samfundets fælles Interesse at finde virksomme Former for en mindelig og hurtig Bilæggelse. Naar dertil kommer, at Arbejdsstandsninger uvægerlig føre til større Fattigudgifter for det offentlige, medens samtidig Skatteevnen forringes, har Staten en direkte Grund mere til at tage sig af disse Forhold og faa dem ordnede i betryggende Retsformer. Saaledes udtaler det største og mest ansete norske Venstreblad sig om det Lovforslag, som nu foreligger for det norske Storting. Derfor mener jeg, at der kan være skellig Grund for det høje Ting til at følge hele Udvalget, naar det forlanger af Ministeren, at han skal undersøge disse Forhold, hvad jo Ministeren for Resten ogsaa har erklæret sig villig til. I det Foredrag, som han holdt, var der, som jeg sagde, da jeg sidst havde Ordet, mange udmærkede, gode, faktiske Oplysninger om de paagældende Forhold, navnlig om Udviklingen her i Landet, og Ministeren endte med at sige, at han kunde godt modtage en Henviisning af dette Andragende til Undersøgelse.

Jeg skal slutte med en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen). Denne Sag faldt ham saaledes for Brystet, at han ude ved det store Møde paa Majdagen havde ogsaa denne Sag for og navnlig min Person. Han hævdede der, at jeg der her stod op og anbefalede et saadant Forslag, havde endog i sin Tid været med til i Rigsdagen at indbringe et Andragende om Normalarbejdsdag. Jeg har nu ikke kunnet hitte det i Rigsdagstidenden, men det kan godt være muligt, det benægter jeg ikke, og vil det ærede Medlem, hvis vi faa den Ære begge at sidde i den Rigsdag, vi faa horefter, forlange af mig, at jeg skal indbringe et Andragende i Rigsdagen om 8 Timers Arbejdsdag, skal jeg saamænd gerne gøre det. Men det ærede Medlem maa virkelig være fattig paa Grunde, naar han skal ty til saadant noget, for han maa dog som Rigsdagsmand vide, at dette, at et Medlem indbringer et Andragende, har ikke det mindste at gøre med, om det paagældende Medlem sympatiserer dermed eller ej. Der staar i vor Grundlov, at Borgerne kunne indbringe Andragender for Rigsdagen, men det kan kun ske ved et Medlem — naturligvis fordi ikke alt muligt kan flyde ind

til Rigsdagen, Formen maa dog nogenlunde overholdes. Jeg har mange Gange indbragt Andragender, som jeg personlig har været fuldstændig imod, og som jeg vilde bekæmpe. Har det ærede Medlem ikke andet at byde paa over for sine Partifæller, maa det være smaat med Grunde. Der er indbragt et Andragende i 1883 af nuværende Gehejmeraad Goos om Normalarbejdsdag, og det er endog blevet henvist til den ærede daværende Indenrigsminister. Ordføreren var det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen). Han tog ikke Parti over for denne Sag, men han sagde: Vi have foreslaaet at henvise denne Sag — ligesom vi nu foreslaa at henvise det her foreliggende Andragende — og vi ville have det undersøgt. Det er det hele, der er passeret. Det ærede Medlem kan, som sagt, godt i næste Samling komme med et Andragende om Normalarbejdsdag, vil ingen andre indbringe det, vil jeg saamænd, og det ærede Medlem skal ikke tro, at det kunde skade mig. Jeg tror for Resten ikke, at 8 Timers Arbejdsdagen kan gennemføres. Det have selve Socialdemokraterne vist, thi da P. Knudsen i sin Tid kom med et Andragende om 8 Timers Normalarbejdsdag oppe i Landstinget, vovede han ikke at forlange, at den skulde gælde for Landbruget. Det ærede Medlem kan slaa op i Tillæg A. og se det der. Man turde ikke en Gang forlange det overført paa Landbruget, saa Landbrugerne kunne jo for saa vidt tage sig det let.

Jeg slutter disse Bemærkninger med fremdeles at anbefale det høje Ting at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse, fordi den angaar et saa stort Samfundsspørgsmaal, at der er Grund nok til at undersøge den. Naar man i vort Naboland Norge allerede er kommen saa vidt, at der foreligger Forslag for Stortinget i dette Øjeblik, kunde der maaske ogsaa være Grund for os til at røre ved denne Sag og se, om det var muligt paa en nogenlunde rimelig Maade at undgaa, at saa mange Værdier gaa til Spilde, som det som oftest sker ved Lockouter og Strejker.

J. H. Jensen: Naar jeg agter at give dette Forslag om Henviisning min Stemme, gør jeg det maaske ud fra lidt andre Forudsætninger end andre Medlemmer. Da vi for en Tid siden — jeg synes, Ordføreren sagde den 7. April — begyndte en Forhandling om denne Sag, fik jeg det Indtryk, at der var en Del Medlemmer,